

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **P. G.**

przeciwko (...) **SA w Ł.**

o zapłatę

I. **powództwo oddala,**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,- zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powód – P. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 5.605,- zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że należący do J. W. samochód marki R. (...) uległ uszkodzeniu w wypadku, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił koszty naprawy pojazdu i zapłacił odszkodowanie w wysokości 5.320,69 zł. Zdaniem powoda koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 10.924,70 zł, a dochodzona kwota stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym a należnym. Dochodzoną wierzytelność powód nabył w wyniku szeregu umów przelewu wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że ustalone w postępowaniu likwidacyjnym koszty naprawy uszkodzonego pojazdu (5.320,69 zł) były prawidłowe, ekonomicznie uzasadnione i zapewniały przewrócenie uszkodzonemu pojazdowi walorów techniczno – eksploatacyjnych i estetycznych. Brak jest uzasadnienia dla zastosowania przy naprawie jedynie oryginalnych, nowych części zamiennych producenta pojazdu.

Sąd ustalił.

W dniu 16 października 2012r., w wyniku kolizji z samochodem marki P. numer rejestracyjny (...) należącego do D. S., doszło do uszkodzenia należącego do J. W. samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...). Powód zgłosił tak powstałą szkodę pozwanemu w dniu 18 października 2012r.

Dowód: zgłoszenie szkody, protokół szkody (płyta CD) – k. 48.

Pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów kierującemu pojazdem marki P. numer rejestracyjny (...). Zakres uszkodzeń samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) obejmował: okładzinę zderzaka, uchwyt wewnętrzny boczny, reflektor z kierunkowskazem, błotnik, drzwi przednie,

listwę boczną, klamkę boczną drzwi przednich, osłonę lusterka zewnętrznego, pokrycie zderzaka, uchwyt zderzaka, listwę ochronną błotnika tylnego. Pojazd został naprawiony.

Bezsporne.

Pozwany ustalił koszty naprawy pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (R.) oraz części zamiennych innych producentów ((...), (...), (...), P.), na łączną kwotę 5.320,69 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 2.569,74 zł,
- renowacja kloszy: 121,14 zł,
- lakierowanie: 643,50 zł,
- robocizna (blacharz): 500,- zł (w stawce 50,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 10 rbg),
- robocizna (lakiernik): 440,- zł (w stawce 50,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 8,8 rbg),
- materiały dodatkowe: 51,39 zł.

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 18 – 20.

Pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 5.320,69 zł.

Dowód: pismo z dn. 26.10.2012r. – k. 27.

W sporządzonej na zlecenie powoda wycenie, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (R.) określono na kwotę 10.924,70 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 5.383,97 zł,
- renowacja kloszy: 142,50 zł,
- lakierowanie: 1.455,40 zł,
- robocizna (blacharz): 1.000,- zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 10 rbg),
- robocizna (lakiernik): 900,- zł (w stawce 100,- zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 9 rbg),
- materiały dodatkowe: 51,39 zł.

Dowód: kosztorys Nr 702 – k. 21 – 22.

W dniu 3 lutego 2014r. K. D. nabył od J. W. wierzytelność o zapłatę odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 16 października 2012r. J. W. zawiadomił pozwanego o zbyciu wierzytelności. W dniu 25 lutego 2014r. powód nabył od K. D. wierzytelność o zapłatę odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 16 października 2012r. K. D. zawiadomił pozwanego o zbyciu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 25.02.2014r., Nr(...)- k. 12, zawiadomienie o przelewie z dn. 25.02.2014r. – k. 13, umowa przelewu wierzytelności z dn. 3.02.2014r. – k. 14 – 15, zawiadomienie o cesji wierzytelności z dn. 3.02.2014r. – k. 26.

Pismem z dnia 4 marca 2014r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.604,01 zł tytułem odszkodowania stanowiącego koszty naprawy pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), wskazując że ustalone przez pozwanego odszkodowanie od odpowiada rzeczywistej wartości szkody. Pismem z dnia 17 marca 2014r. pozwany odmówił

zapłaty żądanej kwoty, wskazując że ustalone odszkodowanie jest prawidłowe a ewentualny zwrot wyższych faktycznie poniesionych kosztów naprawy wymaga ich udokumentowania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 4.03.2012r. – k. 26 – 27, pismo z dn. 17.03.2014r. – k. 29 – 30.

Sąd zważył.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: umów przelewu wierzytelności i zawiadomień o tym przelewie oraz pism i kosztorysów, prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za rzetelne i właściwe źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu marki R. (...) przy zastosowaniu nowych oryginalnych części, technologii producenta oraz stawek robocizny obowiązujących na terenie W.. Z pisma procesowego powoda z dnia 7 kwietnia 2014r. wynika, że uszkodzony pojazd został naprawiony skutkiem czego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność hipotetycznych, maksymalnych kosztów naprawy okazało się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 217 § 3 k.p.c.). Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia, co miało miejsce w niniejszej sprawie (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170). Oddaleniu podległy także wnioski dowodowe pozwanego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych. Pozwany nie sprecyzował o jakie dokumenty chodzi, usiłując przenieść w ten sposób na Sąd ciężar wyboru środków dowodowych, co pozostaje w sprzeczności z zasadą kontradyktoryjności procesu. Sąd oddalił również wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, za pomocą którego pozwany chciał dowiedzieć wysokości uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu przy użyciu części zamiennych nie pochodzących od producenta pojazdu i średnich stawek robocizny, a w dalszej kolejności ewentualnego zwiększenia wartości pojazdu na skutek jego naprawy. Wskazać jednak należy, że przedmiotem roszczenia pozostawało odszkodowanie obejmujące koszty wykonania naprawy w autoryzowanym serwisie, przy użyciu części producenta pojazdu. W pierwszym rzędzie zatem to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania zasadności roszczenia (art. 6 k.c.), a dopiero w razie sprostania temu zadaniu, pozwany mógł dowodzić wadliwości przyjętych przez przeciwnika wniosków. Podobnie rzecz się miała z wnioskiem pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. W. na okoliczność ustalenia faktycznej wartości szkody i sposobu jej usunięcia. Fakty te winny zostać wykazane przez powoda, a zatem wniosek dowodowy w tym przedmiocie zgłoszony przez pozwanego, należało uznać za zbędny. W ocenie Sądu, zasada kontradyktoryjności procesu w połączeniu z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, prowadzi do konkluzji, że przydatność wnioskowanych dowodów winna być oceniana również przez pryzmat tego, czy ciężar dowodu obciąża stronę je powołującą. Sąd winien pominąć wnioski dowodowe zgłaszane przez jedną ze stron, jeśli służą one wykazaniu okoliczności, które udowodnić winien przeciwnik.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie dwóch kolejnych umowy przelewu z dnia 3 lutego 2014r. i z dnia 25 lutego 2014r. – wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 16 października 2012r. obejmującego koszty naprawy samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Zbywcy wierzytelność skierowali do pozwanego zawiadomienia o dokonanych przelewach wierzytelności, której to okoliczności pozwany nie przeczył. Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tych zawiadomień należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. w dniu 1 kwietnia 2014r. (k. 51), co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy. Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana (art. 822 § 4 k.c.), a pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności

kierującego samochodem marki P. numer rejestracyjny (...) oraz wypłacając odszkodowanie w wysokości 5.320,69 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 16 października 2012r.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, w tym bezsporną w istocie okoliczność zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe powoda marki R. (...) numer rejestracyjny (...) należącym do J. W. (na zasadach współwłasności z K. W.) oraz udzielania sprawcy tego zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego. Za bezsporny uznano zakres uszkodzeń w/w pojeździe (skoro kosztorysy pozwanego i powoda przewidują naprawę tych samych elementów pojazdu) jak również fakt dokonania jego naprawy, przy czym jej sposób i faktyczny koszt nie zostały dowiedzione. Spór obejmował zaś jedynie wysokość należnych powodowi kosztów naprawy, które w jego ocenie przewyższały wysokość odszkodowania ustalonego przez pozwanego.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 16 października 2012r. było uszkodzenie samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia.

Sprawstwo i wina kierującego pojazdem marki P. numer rejestracyjny (...), któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Również zakres uszkodzeń samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) pozostawał niesporny. Spór koncentrował się jedynie na wysokości należnego powodowi w związku z powstałą szkodą odszkodowania. Powód stał na stanowisku, że roszczenie o naprawienie tego typu szkody pozostaje niezależne od tego, czy pojazd został faktycznie naprawiony ani czy poszkodowany w ogóle zamierza go naprawić. Jednocześnie poszkodowany ma prawo zastosować części zamienne producenta pojazdu oraz skorzystać z usług autoryzowanego serwisu, a odszkodowanie winno obejmować zwrot również takich kosztów. Kwestionował przy tym wysokość ustalonego i przyznanego przez pozwanego odszkodowania w wysokości 5.320,69 zł. Pozwany z kolei twierdził, że ustalona przez niego wysokość odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru szkody, zaś koszty naprawy winny zostać zoptymalizowane przez zastosowanie odpowiednich zamienników i zlecenie naprawy warsztatom spoza sieci (...).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione przez powoda stanowisko co do braku zależności między prawem do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu a jego uprzednią naprawą (a nawet zamiarem naprawy), poparte szeregiem wypowiedzi judykatury, jest w pełni akceptowane przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Uszło jednak uwagi powoda, że wszystkie przytoczone poglądy dotyczą sytuacji, w której uszkodzony pojazd nie został w ogóle naprawiony. Chodziło bowiem o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów

naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

W tym miejscu wskazać jednak należy, że powyższe założenia doznają istotnego ograniczenia z chwilą dokonania przez poszkodowanego naprawy uszkodzonego pojazdu. Od tego momentu znany jest już rzeczywisty koszt usunięcia szkody, a tym samym zmienia się podstawa faktyczna dochodzonego roszczenia. W myśl przepisu art. 824¹ § 1 k.c., wysokość odszkodowania nie może przekraczać poniesionej szkody. W obrębie odpowiedzialności odszkodowawczej, przy obowiązywaniu zasady pełnej kompensacji, zdarzenie będące źródłem szkody nie może bowiem prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004r., sygn. akt I CK 557/03, LEX Nr 585672; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1998r., sygn. akt III CZP 72/97, OSNC z 1998r., Nr 9, poz. 133). Skoro poszkodowany zdecydował się na wykonanie naprawy uszkodzonego samochodu, to wysokość należnego mu odszkodowania nie powinna przenosić poniesionych przez niego w związku z tym kosztów. W wypadku bowiem uszkodzenia pojazdu w stopniu umożliwiającym przywrócenie go do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Górną granicę odszkodowania wyznaczają tu zatem rzeczywiście poniesione koszty naprawy o ile nie przekraczają średnich stawek rynkowych (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972r., sygn. akt II CR 425/72, OSNCP z 1973r., Nr 6, poz. 111; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970r., sygn. akt II CR 371/70, OSNCP z 1971r., Nr 5, poz. 93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 903/00, OSNC z 2003r., Nr 1, poz. 15). Naprawieniu podlega bowiem szkoda w swojej rzeczywistej postaci. Co za tym idzie, nie można było uwzględnić stanowiska powoda, że niezależnie od wysokości poniesionych przez niego kosztów naprawy pojazdu, przysługuje mu odszkodowania w wysokości hipotetycznych, rynkowych kosztów tej naprawy. W realiach niniejszej sprawy powód mógł zatem skutecznie domagać się jedynie zwrotu tego co wydatkował na naprawę pojazdu. Co istotne, ciężar wykazania tej okoliczności w całości spoczywał na powodzie (art. 6 k.c.). Jedynie bowiem w sytuacji, gdy uszkodzony pojazd nie został jeszcze naprawiony, ustalenie zakresu naprawy, jej kosztów a co za tym idzie wysokości odszkodowania obciąża ubezpieczyciela (art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o działalności ubezpieczeniowej – tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., Nr 950). Wskazanemu obowiązkowi procesowemu powód jednak nie sprostał. Mimo zobowiązania przez Przewodniczącego – w trybie przepisu art. 207 § 3 k.p.c. – do wyjaśnienia czy uszkodzony pojazd został naprawiony a jeśli tak przy użyciu jakich części, poprzestał na stwierdzeniu, że pojazd został naprawiony prawdopodobnie przy użyciu części oryginalnych (wskazał mianowicie: „[...] z relacji właściciela nie wynika, aby pojazd naprawiony był przy użyciu części nieoryginalnych.” – k. 34). Tego rodzaju stwierdzenia niepodobna oceniać nawet w kategoriach próby dowodzenia faktów istotnych dla zgłaszanego roszczenia. Powód w żaden sposób nie wykazał ani sposobu, ani zakresu dokonanej naprawy, a tym bardziej poniesionych w związku z tym kosztów. Wnioskowany przez niego dowód z opinii biegłego był nieprzydatny dla wykazania wysokości poniesionych kosztów, gdyż te mogą być ustalone jedynie na podstawie dowodów potwierdzających ich faktyczną wysokość (a nie oceniających). Opinia biegłego mogłaby zaś służyć sprawdzeniu, czy faktycznie poniesione przez powoda koszty, mieściły się w rozsądnych granicach – także przy uwzględnieniu zastosowania oryginalnych części zamiennych producenta oraz cen robocizny w autoryzowanych serwisach. Punktem wyjścia zawsze pozostawać tu jednak musiały faktycznie poniesione koszty naprawy. Gdyby więc nawet powód stanowczo twierdził, że uszkodzony pojazd został naprawiony przy użyciu oryginalnych części pochodzących od jego producenta a naprawę wykonano w autoryzowanym serwisie, to w dalszym ciągu winien udowodnić wysokość poniesionych w związku z tym kosztów. Również bowiem tego rodzaju części i usługi mogą mieć

zróznicowaną cenę, a zatem jej wykazanie nie może polegać na ustaleniu średnich stawek rynkowych, które służą jedynie ocenie, czy poniesione koszty naprawy były usprawiedliwione, tj. czy mieściły się w realiach rynkowych. Powód nie zdołał sprostać spoczywającemu na nim w powyższym zakresie ciężarowi dowodu, skutkiem czego należało uznać, że dochodzone roszczenie nie zostało wykazane co do wysokości.

W tym miejscu wskazać należy, że jeżeli w wyniku wykonanej naprawy nie przywrócono uszkodzonego samochodu do stanu poprzedniego (art. 363 § 1 k.c.), poszkodowany może żądać, w ramach odszkodowania, także sumy pieniężnej odpowiadającej obniżeniu wartości handlowej samochodu. O przywróceniu stanu poprzedniego można bowiem mówić jedynie wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi sprzed wypadku (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1971r., sygn. akt III CRN 450/70, OSNC z 1971r., 11, poz. 205). W tym zakresie niewątpliwie powód mógłby zatem domagać się naprawienia szkody obejmującej rekompensatę obniżenia wartości pojazdu. Roszczenia takiego jednak w niniejszej sprawie nie zgłosił. Na żądanie pozwu, którym w myśl przepisu art. 321 § 1 k.p.c. Sąd jest związany, składa się dochodzona kwota pieniężna oraz przytoczone na poparcie roszczenia okoliczności faktyczne (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 marca 2013r., sygn. akt I ACa 34/13, LEX Nr 1307394; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 października 2012r., sygn. akt I ACa 548/12, LEX Nr 1237882). W tak rozumianym żądaniu pozwu złożonego w niniejszej sprawie brak jest odniesienia do ewentualnej utraty wartości uszkodzonego pojazdu. Powód porzucił bowiem jedynie na przedstawieniu swojego stanowiska co do wysokości hipotetycznych kosztów naprawy samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), przeciwstawiając je wysokości odszkodowania ustalonej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym. Tymczasem podstawa faktyczna roszczenia obejmującego wyrównanie utraty wartości pojazdu oparta jest na odmiennych okolicznościach. Odmienny winien być również sposób ustalania właściwej wysokości odszkodowania. W żadnym wypadku nie może się ona bowiem wyrażać wysokością hipotetycznych, średnich, rynkowych kosztów naprawy pojazdu. Wartość pojazdu nie odpowiada wszak sumie wydatków poniesionych na jego wykonanie lub naprawienie. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie było w ogóle ukierunkowane na ustalenie tej okoliczności.

Co za tym idzie, powództwo w kształcie zgłoszonym w pozwie, jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw, podlegało oddaleniu. Jedynie na marginesie wskazać należy, że różnica między postulowanymi przez powoda kosztami naprawy pojazdu, a przyznanym przez pozwanego odszkodowaniem wynosi 5.604,01 zł (10.924,70 zł – 5.320,69 zł), a nie wskazaną w żądaniu pozwu kwotę 5.605,- zł, ustaloną przez powoda najprawdopodobniej w wyniku zastosowania przepisu art. 126¹ § 3 k.p.c., nie znajdującego jednak zastosowania w sprawach, których przedmiotem jest oznaczona kwota pieniężna.

W tym stanie rzeczy orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wobec oddalenia powództwa w całości, stroną wygrywającą spór okazał się pozwany skutkiem czego przysługiwał mu od powoda zwrot wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów w łącznej wysokości 1.217,- zł, na którą składały się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Co za tym idzie, należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego, tytułem kosztów procesu, kwotę 1.217,- zł, orzekając jak w pkt II wyroku.